

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτόν... 15
261—Γραφικόν ὄδ. Ἐρμού—264

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΗ ΣΒΕΝΝΥΓΕ. — Ἀδελφοί, τίς ἀπό-
λεσε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐν σκοτεινῷ μεταλλεῖῳ διὰ τοῦ
φωτός, μίαν λαμπάδα, τὴν ὁποίαν κρατεῖ, ζητεῖ νὰ
εξελεθῆ εἰς τὸν ανοικτὸν ἀέρα καὶ νὰ εὖρη τὴν κατοί-
κιαν του. Τὸ φῶς τῆς λαμπάδος ἐκείνης, εἶναι ἀναγ-
καίον πρὸς ἀσφαλείαν του. Τὸ μεταλλεῖον εἶναι πολ-
λοῦς περιορισμὸς, ἐν οἷς δύναται ἀνεῦ ἐλπίδος νὰ
ἀποπλανηθῆ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἴσως ἐγάρρηθησαν ἐπὶ
τῶν βραχίων πρὸς ὑπόδειξιν τῆς ἀληθοῦς ὁδοῦ, ἀλλὰ
ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἴδῃ ἀνεῦ τοῦ φωτός ἐκείνου.
Ἐπάρχουσι πολὺ βαθεῖαι τάφροι, ἐν οἷς, εἰ μὴ προ-
σεῖη, δύναται αἰψῆς νὰ πέσῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται
ν' ἀποφυγῇ τὸν κίνδυνον ἀνεῦ τοῦ φωτός ἐκείνου, ἂν
σβεσθῇ ἀμέσως, θέλει πέσει καὶ ἀπολεσθῆ καὶ τὸ με-
ταλλεῖον ἐκεῖνο θέλει γίνῃ ὁ τάφος αὐτοῦ. Πόσον
προσεκτικὸς φέρεται αὐτὸ πόσον τὸ φυλάττει ἐξ ὀ-
φνηδίων ρευμάτων τοῦ ἀέρος, ἀπὸ σταγόνων τοῦ
ὑδάτος ἐπ' αὐτοῦ, ἀπὸ πάντος, τὸ ὁποῖον δύναται
νὰ τὸ σβέσῃ. Ὁ μονήρης περιπλανώμενος ἐν τῷ με-
ταλλεῖῳ εἶναι ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ σώματι, ὅστις οὐδέ-
ποτε προσέει νὰ σβέσῃ τὸ πνεῦμα. Ἡ ἀμαρτία καθύ-
στασι τὴν ὁδὸν ἡμῶν σκοτεινὴν καὶ ἐπικίνδυνον. Ἐάν
ὁ Θεὸς δὲν εἶδεν ἡμῶν φῶς, οὐδέποτε θὰ εὐρέσκομεν
τὴν ὁδὸν ἡμῶν πρὸς τὴν προσήλιον κατοικίαν τῆς
φυγῆς, τὸν οὐρανὸν θὰ ἀπωλλόμεθα ἐν τῷ σκότει, ἐν
τῷ ἐπλανηθῆμεν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶδεν τὸ πνεῦμα αὐ-
τοῦ πρὸς φωτισμὸν, ὁδηγίαν καὶ ἐνδάρτησιν ἡμῶν.
Ἐάν τὸ φῶς ἐκεῖνο καλεῖται ἀμυδρὸς, ἡ ὁδὸς ἡμῶν κα-
θίσταται σκοτεινότερα καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνον, ἀπο-
πλανώμεθα τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ ἀποπλανηθῶμεν.

ΗΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΥΠΡΕΠΕΙΑ. — Ἐν τῷ ὄρει, ὅς
ἀπαιτεῖ τίς ἐν πεπολιτισμένη πολιτείᾳ ἐν ταῖς
καθημέραν σχέσεσιν αὐτοῦ. Ὁ ἐν τῷ ἴδιῳ αὐτοῦ προ-
σώπῳ τῆρῶν τοὺς ὄρους τούτους, εὐλόγως δύναται νὰ
ὑποθέσῃ τίς ὅτι ἀξιοὶ καὶ παρὰ τῶν εἰς ἐπαφὴν μετ'
αὐτοῦ ἐρχομένων τὴν τήρησιν αὐτῶν. Δυστυχῶς τοῦ

κάνονος τούτου σημαντικὴν ἐξαιρέσιν ἀποτελεῖ ἱκανόν,
ἵνα μὴ εἰπώμεν μέγιστον μέρος τῆς ἡμετέρας κοι-
νωνίας. Οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν ἐνὸ πλοῦσμον πολλὰς
κανόνας τῆς καθαρότητος καὶ εὐπρεπείας, οὐδόλως
ἐξανισταμένα ὁσάκις βλέπομεν τούτους παραβιαζομέ-
νους παρ' ἄλλων ἡλικιωσῶν προδέρχεται εἰς τὰ καφε-
νεῖα καὶ τὰ ἐστιατόρια πρὸς πλήρωσιν ἀναγκῶν σωμα-
τικῶν. Ἐκ τῶν διευθυνόντων τὰ καταστήματα ταῦτα
οἱ πλείστοι (διότι ὑπάρχουσι καὶ τινες ἐξαιρέσεις) οὐ-
δόλως προσεχουσιν εἰς τὴν καθαρότητα καὶ εὐπρέ-
πειαν. Νομίζουσιν ὅτι ἡ παρὰ τῶν υπερταῶν αὐτῶν
εὐβαπτισίς τῶν δακτύλων ἐν τοῖς ποτηρίοις τοῦ ὕδα-
τος, ἡ ἀδιάκοπος χρῆσις τῆς χειρὸς πρὸς χειρισμὸν
τῶν συνήθως διὰ περονίων δεκτικῶν χειρισμῶ ἀντι-
κειμένων εἶναι τι ἀδιάφορον οὐδόλως δὲ ἀπαραίτητον,
διότι ὁ προσερχόμενος θαμῶν θὰ πληρώσῃ τὸ ἀντιτι-
μὸν τῆς παρ' αὐτῶν προσφερομένης ὅπως ἕποτε ὑπε-
ρεσθῆ, ἀδιάφορον δὲ αὐτοῖς πῶς δύναται αὐτὴ νὰ
ἐκτελεσθῆ. Καὶ τὸ κακὸν τοῦτο δυστυχῶς παρ' ἡμῶν
ὑπερβαίνει, διότι οὐδέμια οὐδέποτε παρατήρησις
ἐγένετο παρὰ τῶν θαμιζόντων εἰς τὰ μέρη ταῦτα.
Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀνεγκομῆν ἐν τινὶ ἐγκρίτῳ φύλλῳ
τοῦ Λαόντιου ἄρθρον, δι' οὗ ὁ συντάκτης αὐτοῦ ζητεῖ
νὰ διορθώσῃ ἄτοπον συμβεβηκὸν ἐν τῇ μεγαλουπάλει
ἐκείνῃ. Οἱ καταστήματα τοῦ Λαόντιου συνεθι-
ζοῦσι νὰ μεταχειρίζονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κα-
ταστήματος αὐτῶν νεανίας πρὸς διαπώλησιν τῶν
πρὸς κυρίας χρῆσιμων ὑφασμάτων καὶ λοιπῶν χρεω-
δῶν. Εἰς ἐκ τῶν ὄρων τῆς προσλήψεως τῶν νεανιδῶν
τούτων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν εἶναι ὅτι πρέπει αὐ-
ταῖς νὰ ἴστανται ἀδιάκοπος ὀρθία, διαρκούντος τοῦ
χρόνου τῶν ἐργασίμων ὥρων, ἤτοι περὶ τὰς 9 ἢ 10
ὥρας καθεκάστην, ἀπαγορεύεται δὲ αὐταῖς ἐπὶ ποιῶν
ἀπολύσεως νὰ καθῆνται ἕστω καὶ ἐπὶ ὀλίγας στιγ-
μάς. Ἡ τοιαύτη συνήθεια πολλὰκις προσενεῖ ἀνεπα-
νορθώτους βλάβας εἰς αὐτάς. Τὴν ἀσπλαγγχὸν ὡς
εἶπεν ταυτὴν συνήθειαν ζητεῖ ὁ ἀρθρογράφος νὰ διορ-

βώση δια του εξής τρόπου, διατίθεται εις τας αγαθὰς διαθέσεις των κυριῶν τῶν Λονδίνου καὶ λέγει αὐταὶς ὅτι εἰσὶν αἱ μύαι, αἷτινες δύναται, νὰ διορθώσῃσι τὸ άτοπον αὐτοῦ. Δὲν δηλώσει ἀπὸ κομποῦ καὶ ἐν μεγίστῳ ἀριθμῷ, δὲν θέλουσι προσερχεσθαι εἰς τὰ καταστήματα ἐκεῖνα, ἃν οἱ κυριοὶ ἐπιβάλλουσι τὰς ἀπαιτήσεις παρ' αὐτοῖς, νεάνισι νὰ ἴστανται ὀρθαί καθ' ὅλην τὴν διαστήμα των ἐργασιμῶν ὥραν. Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φέρῃ παρῆσαν καὶ ἀμεσον Θεραπείαν. Ὁμοίον τι ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ παρ' ἡμῶν, νὰ τιμωρῆται ὁ καταστηματαρχὸς διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ πελάτου τοῦ ὁσάκις αὐτός, ἴδῃ ὑπέρτατος τοῦ καφενείου τοῦ ἢ τοῦ ἐστιατορίου τοῦ ποιούτος ἀνδρῆ καὶ ὑπερβολικὴν χρῆσιν των δακτύλων, ἢ οὐδόως τηρούντας τὴν πρέπουσαν καθαριότητα καὶ εὐπρέπειαν περὶ τὴν ἐνδυμασίαν. Καὶ τὸ κακὸν εὐκόλως δύναται νὰ διορθῆθῃ παρ' ἡμῶν διὰ τοῦ μέσου τούτου, διότι ὡς ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος διαγωνισμοῦ εὐθὺς δὲ κατεβάλλετο ἡ δέουσα προσοχὴ πρὸς διορθωσιν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγέννηθη ἐκ τῆς ἀκηδεῖας των διευθυνόντων καὶ τῆς ἀσυγγνώστου ἀδιαφορίας των προσερχομένων εἰς καφενεῖα ἢ ἐστιατορία.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΕΝ ΟΒΕΡΑΜΜΕΡΓΑΟΥ

Ἐν τινὶ κώμῃ τῆς Βαυαρίας, Ὁβερραμεργάου καλουμένη, πρὸ τινῶν ἡδῆ ἐβδομάδων ἤρξατο ἡ παράστασις τοῦ δράματος των Παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ παράδοξις αὐτῆς παράστασις προσελκύει πλῆθος περιηγητῶν καὶ αἱ ὁδοὶ ἀπὸ πρῶτας εἰσὶ πλήρεις χωρικῶν, οἵτινες πρὸ τῆς 6 ὥρας περικυκλοῦσι τὸ ὑπαίθριον θέατρον ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸ δράμα, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ χρεῖωδῆ τροφίμα. Ἰδοὺ δὲ πῶς διηγείται ἐπὶ τούτῳ μεταβάς ἐκεῖσε ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου» τὰ τῆς παραστάσεως ταύτης. Περὶ τὴν 5 πρωινήν ὥραν τὴν προσοχὴν μου ἐφείλκυσαν κανονιοδολισμοὶ καὶ ὁ ἦχος ἀγροτικῆς μουσικῆς, ἥτις ἐξήγειρε ἐντοπίους τε καὶ ξένους πορευθέντας εἰς τὴν μεγάλην λειτουργίαν, ἥτις ἦτο τὸ προομιον τῆς προσδοκωμένης παραστάσεως. Τὴν 8ην ἀκροατήριον πλῆρες ἐκ 5000 προσώπων συγκείμενον συνωθεῖτο ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀκριβῶς δὲ τὴν ὥραν ταύτην τρεῖς κανονιοδολισμοὶ ἐπέβαλον σιωπὴν εἰς τὴν εὐρείαν οὐλήν, πάντες δὲ ἀπεκαλύφθησαν ἐν εὐλαθεῖ προσοχῇ, ἀτενίζοντες καὶ ἀκροώμενοι. Ἀμέσως ἡ ὀρχήστρα ἐπαυάτισε μολπὴν εἰσηγητήριον τοῦ δράματος. Ἡ πρῶτη ἦτο γλυκεῖα καὶ φαειρά, καὶ τὸ θέατρον ἡμῶν ἐστεγάετο μόνον ὑπὸ τοῦ αἰθέρου οὐρανοῦ, ἐν οὐ μικρᾷ βαμβάκοφανῇ νερούδρια εἶπαν. Οἱ κωδόνες των ἐπὶ των πλησιοχώρων λόφων πομπιῶν ἠκούοντο ἠχοῦντες ἐν ἀποστάσει, ἐνῶ αἱ χελιδόνες ἐπτερυγίζον ἀνω των κεφαλῶν ἡμῶν διπταμέναι. Βόχαριστον ἦτο νὰ καθῆται τις εἰς θέατρον τοσούτον

ἀερίζομενον. Μετ' οὐ πολὺ ὁ χορὸς ἐκ 10 προσώπων, συνιστάμενος 10 νεανίδων καὶ 9 ἀνδρῶν, ἦλθεν εἰς τὸ προσκήμιον καὶ παραταχθεὶς εἰς γραμμὴν ἀπέναντι τοῦ ἀκροατήριου ἔβαλε κατάλληλον πρᾶνα λόουμα.

Τὸ Δράμα των Παθῶν διαίρεται εἰς δύο μέρη ἢ πράξεις, τὸ πρῶτον ἀρχεται ἀπὸ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ τελειοῦται διὰ τῆς προδοσίας αὐτοῦ καὶ φυλακίσεως, ἐνῶ τὸ δευτερον εἰσάγει τὸν Σωτῆρα ἐνώπιον τοῦ Ἄννα καὶ τερματοῦται εἰς τὴν ἀνάστασιν. Ἐκάστης σκηνῆς προηγείται μία ἢ δύο ζῶσα εἰκόνες ἐκ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς εἰλημάναι, ἐν παραβολῇ πρὸς τὰ τῆς Νέας Γραφῆς γεγονότα. Οὕτω ἐπὶ παραδειγματικῆς διὰ 30 ἀργυρίων δωροδοκίας τοῦ Ἰούδα προηγείται ζῶσα εἰκὼν, ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ ὑπὸ των ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τοὺς Μιδιανίτας ἀντὶ 20 ἀργυρίων.

Ὁ ποιήσας τὸ Ἱερὸν Δράμα ἔθηκε λέξεις ἐνθα ἡ Γραφή δὲν παρέχει τοιαύτας. Παραβολαὶ ὅμως δὲν λέγονται, οὐδὲ θαύματα τελοῦνται, πλὴν τῆς Θεραπείας τοῦ ὠτός τοῦ τραυματισθέντος στρατιώτου. Τῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰσόδου προηγήθησαν δύο λαμπραὶ εἰκόνες, τῆς ἐξώσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Ἐβας ἐκ τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς θυσίας τοῦ Ἰσαάκ. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδὲν ἐντελέστερον τοῦ εἶδου νὰ παρασταθῇ διὰ τὴν ἀκριβείαν μεθ' ἧς τὰ βωδᾶ πρόσωπα ἐτέλουν ἕκαστον τὸ οἰκεία μέρη καὶ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνειαν. Τὸ δράμα διαρκεῖ ἀπὸ τῆς 8 πρωινῆς μέχρι τῆς 6 ἑσπερινῆς ὥρας μὲ τινὰ διαλείμματα. Αἱ παραστάσεις του δράματος ἐπαναλαμβάνονται ἀνά πᾶσαν δεκαετίαν, διαρκοῦσι δὲ κατὰ τὸ θέρος καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, ἐνίστε δὲ καὶ τὴν δευτέραν ὅταν τὸ πλῆθος εἶναι τοσούτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ χωρῆσῃ ἐντὸς τοῦ θεατρικοῦ περβόλου ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

Ἡ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

«Ὁ πάτερ μου, δὲν θὰ μοὶ δοθῇ ποτὲ ἡ χάρις αὐτὴ, νὰ πλησιάσω εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀληθείας νὰ δοῦσίω τὰ χεῖλη μου εἰς τὸ εὐεργετικὸν ἐκείνο ὕδωρ, ὅπερ ὑποὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν πρὸς Σε, παρέχον αὐτῇ τὸ χάρισμα τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τῆς καταλήψεως των ἔργων σου! Ἀλλοίμον! ἂν ἐγὼ εἶμαι ἀνάξιος, ὁδήγησον τουλάχιστον ἐκείνους, ἃν ἡ καρδιά εἶναι ἀγνωστὴ τῆς ἐμῆς! Ἄς μὴ εἶναι καταδικασμένοι νὰ διέλθωσι ἐπὶ ματαίῳ τὴν ζωὴν των μετανοοῦντες ἀργότερα εἰς μάτην.

Πάτερ μου, λάβε οἶκταν πρὸς τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν διάλυσον τὰ καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλοὺς ἡμῶν νῆφ' διδάξον ἡμῶν τὴν ὁδὸν σου»

Οὕτω προσήχετο σοφὸς τις Τουδός. Ὁ δὲ Θεός, ὅστις ἀκούει ὅλας τὰς προσευχὰς εἰσῆκουτε καὶ ταύτην. Ἐφερς τὸν σοφὸν πρὸ ὑψηλοτά-

του ὄρους, εἰς τὴν βασιλῆν περιβεβλημένου ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Πηγὴ τις ἔρρεν ἐκ τῆς κορυφῆς του. Ὁ Θεός τότε ἀπέταξε παρὰ των ἐπίκειμένων νὰ φθάσωσι μέχρις αὐτῆς, ἥτις ἦτο ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας. α. νὰ ἐξαγγύσωσι τὴν ζωὴν των διὰ τῆς ἐργασίας καὶ β. νὰ ἀποεὐώσωσι τὴν νεότητά των εἰς τὴν σπουδὴν ἀπέχοντες των ἡδονῶν. Ὁ πλῆρων τὰς συνθήκας ταύτας ἀπέκτα εἰς τὸ τέρμα των ἐργασιῶν καὶ τῆς ζωῆς του τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα, ἀλλ' ἐν καὶ μόνον πρὸς τὸν ἱερὸν σκοπὸν. Τοῦ πρώτου πιπτότος, ὁ διάδοχος του, ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ τελευταίου δια-ρχθέντος σημείου, ἔβαλε νὰ παρασκευασθῇ διὰ τὸ ἐπόμενον βῆμα, τὸ βῆμα του ἐν ᾧ οὐδ' ἡ νεκρικὴ θύκη του ἐχώρει. Οὐδεὶς ἐν τῇ μακρῇ ταύτῃ ἀλληλοδιαδοχῇ ἀδύνατο νὰ ἔχῃ ἄλλαν φιλοδοξίαν ἢ ὅτι ἀπέτελει κρῖκὸν τῆς ἀλύσεως ταύτης, ἥτις ὄφειλε νὰ ὑψωθῇ ἐκ τῆς βάτεως πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους.

III

Ὁ σοφός Τουδός, ἐξεπλάγη. Μεγάλην ἀνταπαρνήσιν ἔλεγε θὰ εἶχε ὁ παρασκευασθεὶς καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του ὅπως ἀποτελέσει ἐλάχιστον κρῖκὸν τῆς μεγίστης ταύτης ἀλύσεως. Ἀμφίβαλλε περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιμονῆς! καὶ μόλα ταῦτα τὸ πρῶτον βῆμα εἶχε γίνῃ!

IV

Ἡ ὁδὸς ἦτο πολὺ μακρὰ, ἡ ἐπιχείρησις λίαν ἀβέβαιος, καὶ μόλα ταῦτα οὐδέποτε ἐγκατελείφθη. Αἱ αὐτοκρατορίαι κατέρρευσαν ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, τὰ γένη ἀπωλέσθησαν μολὶς ἀφίσαντα ἰχνη τῆς διαδόσεως των ἢ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἠλλάξεν ἀλλ' ἐν τῷ ὄρει πάντοτε μετὰ τὴν πτώσιν ἐνός σοφοῦ ἄλλος ἤρχετο ἐξ Ἀνατολῆς ἢ ἐκ Δύσεως ὅπως τῶν ἀναταστασῆς, δίδων τὴν ζωὴν του διὰ τὸ ἀκόλουθον βῆμα. Πάντοτε ὑπῆρχε τις ὅστις ἐβάδιζε πρὸς τὴν αἰωνίαν πηγὴν. Καὶ μόλα ταῦτα οὐδεὶς ἐν τῷ πλῆθει ἐνεθάρρυνε τοὺς μάρτυρας τούτους. Τουάντιον πολλοὺς αὐτῶν ἐκάλυψεν ἡ λήθη μετὰ τὸ θανάσιμον βῆμα των.

V

Αἰῶνες ἐπὶ αἰῶνων παρήλθον ἔπειτα καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐφθασεν ὁ μέλλων νὰ θῆτῃ τὸ τελευταῖον βῆμα καὶ δυνηθῇ οὕτω νὰ ἐβάσῃ πρὸς τὴν πηγὴν. Ὅταν ὁ σοφός Τουδός ἀνηγήθη ἦτο μεταμορφωμένος. Ἡ χαρὰ εἶχεν ὑπερεχειρίσει ἐν αὐτῷ καὶ ἡ νεότης ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ μετώπου του, πλὴν ὅταν κατελθῶν εἰς τὴν πόλιν διηγείτο ἐκπληκτικῶς ὅσα εἶδεν τῷ ἐπέβαλαν σιωπὴν, ἐγγλίσαιαντες τον ἐν φρονοκομίῳ.

VI

Τὴν αὐτὴν νύκτα τὸ ὄρος ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εἶναι ἤδη πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ ἀνθρώπος τις ζῆ-

τῶν νὰ κερδίσῃ τὴν βασιλείαν των οὐρανῶν ἐπεχείρησε τὴν ἀνεγερσιν ἐκκλησίας τῷ Θεῷ.

Ἦτο πλοῦσιος ὡς ὁ Σολομών, ὅπως δὲ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του προσεκάλεσε ἀρχιτέκτονας, κτίστας καὶ παντὸς εἶδους ἐργάτας. Καὶ ἐνῶ οἱ μὲν ἐκοπτον τοὺς λίθους ἐκ των λατομείων, ἄλλοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ τοὺς μετακομίσωσιν, ἄλλοι νὰ τοὺς λαζεύσωσι καὶ ἄλλοι νὰ τοὺς ἰσοπιδώσωσι καὶ οὕτω οἱ τοῖχοι καὶ οἱ στύλοι ἤξανον, ὡς διὰ μαγείας. Ὁ ἰδρυτὴς τοὺς ἐνεψύχου διὰ τῆς ζωηρότητός του. Μόνος αὐτὸς ἠλπίζε νὰ λάβῃ χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἀνταμοιβῆς των πιστῶν.

Μετὰ τινὰ ἔτη ὅλα εἶχον τελειώσει. Πόσον ἦτο ὠραία ἡ ἐκκλησία κεκοσμημένη διὰ των λαμπρῶν αὐτῆς θόλων, των διαλαμπόντων ὑέλων τῆς καὶ των λαμπρῶν εἰκόνων τῆς! Ὅλα ἱκανοποίησις ἀπέναντι τοσούτων κόπων καὶ ἐργασιῶν! Ὅταν εὐγενῆ χρῆσιν τοῦ πρώτου εἶχε κάμει ὁ πλοῦσιος οὗτος! Ἐθαύμαζεν ἑαυτὸν διὰ τὸ ἔργον του. Ἐκτοτε οὐδὲν των ἐπιγείων τον συνεκίει, εἶχε φθάσει τὴν τελειότητα, τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ σκέψεις του! Ἀπεσούρη εἰς τὸν οἶκον ὅπου κατὰ διαταγὴν του ἐγράφει ἐφ' ὅλων των θυρῶν. «Ἐνταῦθα κατοικεῖ ἐν ἀναχωρητηρίῳ ὁ ταπεινός δούλος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐκτίσεν τὴν ἐκκλησίαν.» Ἄλλ' οἱ θόλοι τῆς ἐκκλησίας οὐχὶ σπανίως ἔμεινον ἔρημοι. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οἱ ἀνθρώποι προετίμων τὰς ἡδονὰς ἢ τοῦ αὐτοῦ τῆς προευχῆς. Μόνον οἱ πτωχοὶ, διαρκουσῶν των θλίβεων τοῦ χειμῶνος ἡμερῶν, ἐκάθητο ἐκεῖ σταυροποδῆτι ὁ εἰς παρὰ τον ἄλλον ἀναμένοντες ἔλεος. Κατέφευγον εἰς τὰς γωνίας, ἀλλὰ τὸ ψῆχος ἐπὶ τέλους καὶ ἐκεῖ τοὺς συνελάμβανε. Ἐτρεμαν ὡς τὸ φύλλον καὶ ἤρκει νὰ τοὺς ἴδῃ μόνον τις ὅπως τρέμῃ ἐκ τοῦ ψύχους ὡς ἐκεῖνοι.

Ἡμέραν τινὰ προσκυνητῆς, εἰσελθὼν ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν ἐκκλησίαν, ἤκουσε τὸ παράπονον τινῶν τούτων των δυστυχῶν, πάραυτα τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν, διέταξε νὰ τοῖς δώσῃσι τροφὴν καὶ ἐνδύματα πρὸς θέρμανσίν των. Ὅκτῳ ὅλας ἡμέρας ἔμεινε μετ' αὐτῶν, περιποιούμενος αὐτοὺς ὡς τέκνα του, καὶ οὐ μόνον ἐγίνωσκε νὰ παραμυθῇ αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς δίδῃ γλυκεῖας ἐλπιδάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐγκαταλείπων αὐτοὺς διέμαρσε μετ' αὐτῶν καὶ τὸ βλαβητόν του.

Ἡ εὐλογία των συνάδευσε εἰς τὴν ὁδὸν του. Μετὰ πολλὰ ἔτη ὁ ἐνδοξὸς ἰδρυτὴς τῆς ἐκκλησίας ἐκλήθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἐφάνη ἐν τῇ ἀμφιβόλῳ παρουσία του ἡσθάνθη ἑαυτὸν μικρὸν, τόσῳ μικρὸν, ὅσῳ ὅσοι δὲν εἶχον ἀνεγείρει ἐκκλησίας.

Ἡ βεβαιότης τῆς ἀξίας του κατέπεσεν ἐν αὐτῷ καὶ ἡ ἀνησυχία εἰσεδύσεν εἰς τῆς ψυχὴν του. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφθασε καὶ ὁ προσκυνητῆς, ἀπαλλαγθεὶς των ταξειδίων του, μετὰ τὸ μετώπον λαμπρὸν ἐκ χαρᾶς. Προσκύνησε γονυκλινῆς πρὸ θρόνου τοῦ Ἀθανάτου, ὅστις τον ἔλαβεν εἰς τοὺς κόλπους του λέγων αὐτῷ ἄ' Ἐλθέ, σὺ, ὅστις παρεμίθεις τοὺς ὁμοίους σου, συντρέχων τοὺς δυστυχεῖς καὶ συμμερίζομενος μετ' αὐτῶν τὰς θλίψεις των. Ἐλθέ ἀνώψωσας πρὸς με

πλείονες ευγνώμονες ψυχάς των λαζευτών λίθων, ος ούτος εστησεν εις τὸ ὄνομα μου, ἀφίεναι τοὺς δυστυχεῖς νὰ ἀποθνήσκωσι τῆς κείνης πρὸ τοῦ οἴκου μου.»

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Ὁ περίφημος οὗτος Κολοσσός, ὁ ἐν τοῖς ἑπτὰ καταλυόμενος θύμασι τῆς ἀρχαιότητος, ἐστήθη ὑπὸ τῶν Ῥοδίων εἰς τὸν προστατὴν αὐτῶν θεὸν τὸν Ἥλιον, ἦτοι τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας ἀνευ αποτελέσματος πολιορκησάντος αὐτούς. Ἀναγκασθεὶς ὁ Δημήτριος νὰ συνθηκολογήσῃ ἐντιμὴν εἰρήνην πρὸς τοὺς Ῥοδίους, ἀναχώρησεν ἀφήκεν αὐτοὺς πάσας τὰς πολιορκητικὰς μηχανὰς ἃς ἀντὶ 300 ταλαντων πωλήσαντες ἀνήλασαν εἰς κατασκευὴν τοῦ Κολοσσού.

Τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐργου ἀνέλαθε καὶ ἐπερατώσε Χάρης ὁ Διόσιος, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ ποιητὴς τοῦ Ἰαμβίου.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσόν
ἑπτὰκιε δέκι,
Χάρης ἐποίησεν ἰσχυρῶς
κατὰ τοῦ Διόσιου.

Ὁ Κολοσσός, ὁς ἦτο 9 αὐμ. αὐτὸ εἶδος ἀμετάδωκε κατὰ τὸν 283 π. Χ. καὶ τὸ 278 ἔπειτα πρὸς Χριστὸν. Κατὰ τὸ Ἰαμβίου καὶ τὴν μαρτυρίαν τῶν κλεισίων συγγραφέων ὁ Κολοσσός εἶχεν ὕψος 70 πηγίων, 32 μέτρων περίπου. Ἴνα δὲ ὁ ἀναγνώστης συλλάβῃ

ὡπως οὖν ἴδωσιν τινὰ τοῦ μεγέθους τοῦ Κολοσσού, τὴν ἀρχὴν νὰ μάθωσι, ὅτι ὁ μὲν μέγας τοῦ πόλεος τοῦ ἀστυκτοῦ ἦτο τῶν μὲγας, ὡστε ὅλοι οὐδὲν ἔδωκαν νὰ ἐναγκαλισθῶσι αὐτόν! Οἱ δὲ ἄλλοι ὀκτακτὰ αὐτῶν ἦσαν, ὡς τὰς κενὴν ἀγαλιὰς, ὅτε κατέπεσε ὁ Κολοσσός, τὸ εἶναι τερικὸν τῶν τεμαχίων, ἔσθλα σωματάρια, ὡμαζοῦσιν πρὸς σπῆλαια, ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν τεμαχίων λίθοι ὡς βράχια. Τοιοῦτον κολοσσιστὴν ἔργον εἶχεν ἀνάγκην τοσοῦτον οὐλικόν, ὡστε κατὰ τὴν ἐκράθειν τιμὰς, ἀελλόν νὰ ἀπαιθῶσιν τὰ μεταλλὰ τὸ γὰρ γίωσμα τῶν κα-

τασκευάσματος ἐγένετο χαλκοῦργημα τοῦ κόσμου. Πῶς δὲ χαλκὸς καταλαβῆθαι μαθηθόμενος ἐκ τῶν Βυζαντινῶν, οἵτινες διηγοῦμενοι τὴν πώλησιν τοῦ πεπτωκότος Κολοσσού ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ ἀγοράσας αὐτὸν ἑβραῖος ἐφόρτωσε τὰ τεμάχια ἐπὶ 900 καμήλων ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καμήλων ὁ Σκαλίγερος εἰσάγει ὅτι ὁ Κολοσσός ἐξῆρξεν 700,000—720,000 λίτρων!

Μέχρι τίνος ἐπίστευτο ὅτι τὸ ἐν τῶν σκελῶν τοῦ Κολοσσού ἴστατο ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ λιμένος, τὸ δ' ἕτερον ἐπὶ τῆς ἑτέρας, οὕτως, ὡστε τὰ πλοῖα μετ' ἀγαπητὰ μὲν ἰστίων διήρχοντο ὑπὸ τὰ σκέλη αὐτοῦ. Ἀλλὰ τούτο δὲν εἶνε ἀληθές, τὸ μὲν, διότι παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρεται ὅτι οὕτως ἴστατο ὁ Κολοσσός, τὸ δὲ καὶ ἐνεκὰ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Ἀκόμη τὰ σκέλη τοῦ Κολοσσού δὲν ἔδωκαν νὰ ἐχῶσιν ἀναλόγως τοῦ ὕψους πλέον τῶν 12 μέτρων, μήκος ἐπομένως δὲν ἔδωκαν νὰ στηθῇ ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ μεγάλου λιμένος. Πρῶτος, ὅστις ἐπρήρησε καὶ ἐπλάσε τὸν μύθον αὐτόν, ἦτο ὁ κατὰ τὴν 15 ἑκατομταετηρίδα ἀμύσας Γάλλος Νιγέμερ.

Ὁ Κολοσσός ἴστατο 9 αὐμ. εἰς τοὺς ὀρθοῦσιν, ἀφ' οὗ ἐπὶ 56 ἔτη, ὅτε κατέπεσε ἐκ τοῦ γενομένου τῷ 222 π. Χ. μεγάλου σεισμοῦ, πρὸς τὴν ἀστυκτοῦ κατὰ τὸν Στράβωνα. Πρὸς ἀνέγερ-

σιν αὐτοῦ ὁ Πτολεμαῖος ἐπέταξε τὸν ἐπαγγελάταν νὰ δώσῃ τῶν Ῥοδίων 3000 ταλάντα, οἵτινες ὅπως εὐποδίζομενοῦσιν τὸν ἐργασίαν δὲν ἀνακοινώσαντες λέγει ὁ Στράβων. Βραδύτερον ὅμως φαίνεται ἐγερθεῖς ὑπὸ ἄλλην μαρρῆν. Κατὰ Γεωργίον τὸν Σύγγελλον ὁ αὐτοκράτωρ Κόμμωδος ἀφελῶν τοῦ Κολοσσού τὰ τεμαχία ἀλλήνως πρὸς τὸν ὄρειον ὄντος ἔμεινε πάλιν ὁ Κολοσσός, μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντοῦ τοῦ Β', ἦτοι μέχρι τοῦ 658 μ. Χ., ὅτε ὁ στρατηγὸς Κάλιστος Ὁρμάνου τοῦ Ἀ. Μωαβίτ ἢ Μωβίας κρησεύ-

σας τὴν Ῥόδον καθέλα τὸν Κολοσσόν καὶ ἐπέδωκεν αὐτόν εἰς τιμὰν εἰς ἑμπερῆς ἑβραῖον, ὅστις μετακόμισεν αὐτόν ἐπὶ 900 καμήλων, ὡς εἶπαμεν.

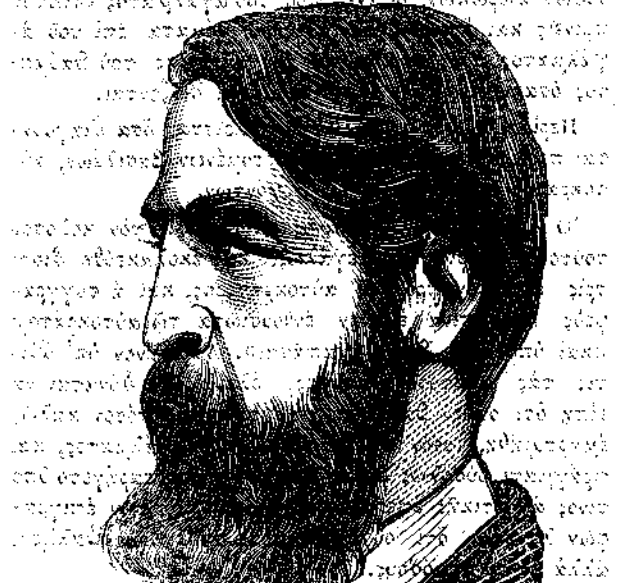
Περὶ τοῦ Κολοσσού τούτου καὶ τῶν ἄλλων θημάτων τῆς ἀρχαιότητος, λεπτομερέστερα καὶ ἀκριβέστερα δὲ δημοσιεύσαμεν ἑκατόμιστον.

Ἀπὸ τοῦ Κολοσσού τούτου οἱ Ῥόδιοι ἐκκαλοῦντο καὶ Κολοσσαεῖς. Ὁ Σουλῆς διστῆρησε τὸ ἐπόμενον ἐπιτοκίον εἰς τὸν Κολοσσόν.

Αὐτῶν πρὸς Ὀλυμποῦ ἐρακίονατο Κολοσσόν τὸν δὲ Ῥόδου καίεται Δαυρίδος Ἀφίε, ἡ κατὰ χαλκόν, ἀνὰ κῆμα κατενομάσθητι Ἐμμορῆς ἐστὶν ἄντ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρεται ὅτι οὕτως ἴστατο ὁ Κολοσσός, τὸ δὲ καὶ ἐνεκὰ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Ἀκόμη τὰ σκέλη τοῦ Κολοσσού δὲν ἔδωκαν νὰ ἐχῶσιν ἀναλόγως τοῦ ὕψους πλέον τῶν 12 μέτρων, μήκος ἐπομένως δὲν ἔδωκαν νὰ στηθῇ ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ μεγάλου λιμένος. Πρῶτος, ὅστις ἐπρήρησε καὶ ἐπλάσε τὸν μύθον αὐτόν, ἦτο ὁ κατὰ τὴν 15 ἑκατομταετηρίδα ἀμύσας Γάλλος Νιγέμερ.

Ὁ Κολοσσός ἴστατο 9 αὐμ. εἰς τοὺς ὀρθοῦσιν, ἀφ' οὗ ἐπὶ 56 ἔτη, ὅτε κατέπεσε ἐκ τοῦ γενομένου τῷ 222 π. Χ. μεγάλου σεισμοῦ, πρὸς τὴν ἀστυκτοῦ κατὰ τὸν Στράβωνα. Πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ ὁ Πτολεμαῖος ἐπέταξε τὸν ἐπαγγελάταν νὰ δώσῃ τῶν Ῥοδίων 3000 ταλάντα, οἵτινες ὅπως εὐποδίζομενοῦσιν τὸν ἐργασίαν δὲν ἀνακοινώσαντες λέγει ὁ Στράβων. Βραδύτερον ὅμως φαίνεται ἐγερθεῖς ὑπὸ ἄλλην μαρρῆν. Κατὰ Γεωργίον τὸν Σύγγελλον ὁ αὐτοκράτωρ Κόμμωδος ἀφελῶν τοῦ Κολοσσού τὰ τεμαχία ἀλλήνως πρὸς τὸν ὄρειον ὄντος ἔμεινε πάλιν ὁ Κολοσσός, μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντοῦ τοῦ Β', ἦτοι μέχρι τοῦ 658 μ. Χ., ὅτε ὁ στρατηγὸς Κάλιστος Ὁρμάνου τοῦ Ἀ. Μωαβίτ ἢ Μωβίας κρησεύ-

σας τὴν Ῥόδον καθέλα τὸν Κολοσσόν καὶ ἐπέδωκεν αὐτόν εἰς τιμὰν εἰς ἑμπερῆς ἑβραῖον, ὅστις μετακόμισεν αὐτόν ἐπὶ 900 καμήλων, ὡς εἶπαμεν.

ΜΑΡΚΙΝΗ ΑΡΤΙΓΚΤΩΝ

Περὶ τοῦ Κολοσσού τούτου καὶ τῶν ἄλλων θημάτων τῆς ἀρχαιότητος, λεπτομερέστερα καὶ ἀκριβέστερα δὲ δημοσιεύσαμεν ἑκατόμιστον. Ἀπὸ τοῦ Κολοσσού τούτου οἱ Ῥόδιοι ἐκκαλοῦντο καὶ Κολοσσαεῖς. Ὁ Σουλῆς διστῆρησε τὸ ἐπόμενον ἐπιτοκίον εἰς τὸν Κολοσσόν. Αὐτῶν πρὸς Ὀλυμποῦ ἐρακίονατο Κολοσσόν τὸν δὲ Ῥόδου καίεται Δαυρίδος Ἀφίε, ἡ κατὰ χαλκόν, ἀνὰ κῆμα κατενομάσθητι Ἐμμορῆς ἐστὶν ἄντ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρεται ὅτι οὕτως ἴστατο ὁ Κολοσσός, τὸ δὲ καὶ ἐνεκὰ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Ἀκόμη τὰ σκέλη τοῦ Κολοσσού δὲν ἔδωκαν νὰ ἐχῶσιν ἀναλόγως τοῦ ὕψους πλέον τῶν 12 μέτρων, μήκος ἐπομένως δὲν ἔδωκαν νὰ στηθῇ ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ μεγάλου λιμένος. Πρῶτος, ὅστις ἐπρήρησε καὶ ἐπλάσε τὸν μύθον αὐτόν, ἦτο ὁ κατὰ τὴν 15 ἑκατομταετηρίδα ἀμύσας Γάλλος Νιγέμερ. Ὁ Κολοσσός ἴστατο 9 αὐμ. εἰς τοὺς ὀρθοῦσιν, ἀφ' οὗ ἐπὶ 56 ἔτη, ὅτε κατέπεσε ἐκ τοῦ γενομένου τῷ 222 π. Χ. μεγάλου σεισμοῦ, πρὸς τὴν ἀστυκτοῦ κατὰ τὸν Στράβωνα. Πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ ὁ Πτολεμαῖος ἐπέταξε τὸν ἐπαγγελάταν νὰ δώσῃ τῶν Ῥοδίων 3000 ταλάντα, οἵτινες ὅπως εὐποδίζομενοῦσιν τὸν ἐργασίαν δὲν ἀνακοινώσαντες λέγει ὁ Στράβων. Βραδύτερον ὅμως φαίνεται ἐγερθεῖς ὑπὸ ἄλλην μαρρῆν. Κατὰ Γεωργίον τὸν Σύγγελλον ὁ αὐτοκράτωρ Κόμμωδος ἀφελῶν τοῦ Κολοσσού τὰ τεμαχία ἀλλήνως πρὸς τὸν ὄρειον ὄντος ἔμεινε πάλιν ὁ Κολοσσός, μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντοῦ τοῦ Β', ἦτοι μέχρι τοῦ 658 μ. Χ., ὅτε ὁ στρατηγὸς Κάλιστος Ὁρμάνου τοῦ Ἀ. Μωαβίτ ἢ Μωβίας κρησεύ-

Ὁ λόγος ἄρτιγκτων ὅμως γνωστικῶν ὅτι διὰ τῶν τεραστῶν ἐνεργειῶν τοῦ κ. Γλάδστιανος ἐπῆλθεν ἡ νίκη ἐξέθηκε εἰς τὴν Αὐτὴν Μεγαλειότητα τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων τῶν θέσιν, οὕτω δὲ κ. Γλάδστιανος ἐγένετο πρωθυπουργός.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α' — ΦΥΤΑ
ΚΕΦ. Θ'

Ἡ ζῆ ἐκ ἀνθέων.

Τὰ ἀνθ. ἐγένετο πρὸ πάντων πρὸς τέρψιν ἡμῶν. Ὁ δημιουργὸς ἐπῆρσε αὐτὰ τὸσάν ἡραία, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ τοιαύτην ποικίαν σχήματος καὶ ὁμοῦς πρὸς τὴν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλο τι χρησιμεύουσι πλὴν τούτου. Πολλὰ καὶ διάφορα ζῶα τρέφονται ἐξ αὐτῶν. Τὰ ζῶα ταῦτα εἰς λίαν μικρὰ καὶ ὀλίγη δέονται τροφῆς, τὴν ὀλίγην αὐτὴν τροφήν λαμβάνουσιν ἐξ ἀνθέων.

Βλέπετε διάφορα ἐπὶ ἐντόμων περὶ πλείστα ἐκ τῶν ἀνθέων. Τὰ πλείστα τῶν ἐντόμων τούτων, ὑποθέτομεν, ζῶσιν ἐκ τοῦ μέλιτος, τὸ ὅποιον εὐρίσκουσιν ἐν αὐτοῖς. Ἡ μέλισσα ποιεῖ τοῦτο πρὸ πάντων, περιπτύσσεται ἀπὸ ἀνθῶν εἰς ἀνθῶς, καὶ συναγεῖ ἐξ ἐκάστου ὀλίγον μέλι. Ὅταν συναγάγῃ τοσοῦτον ὅσον δύναται νὰ ἀποκόμῃ, ἀφίπτεται ἵνα τὴ ἀποθέσῃ εἰς τὴν κοφίλην. Πόλυαριθμοὶ μέλισσαι εἰσὶν ἐν ἐκάστῳ κοφίλῳ, ἐκαστὴ ἐξ αὐτῶν φέρουσα ἀδιακόπως τὸ μικρὸν αὐτῆς φορτίον, οὕτω δὲ μετ' ὅσῳ πολὺ ἀναγέται μέγα ποσὸν μέλιτος.

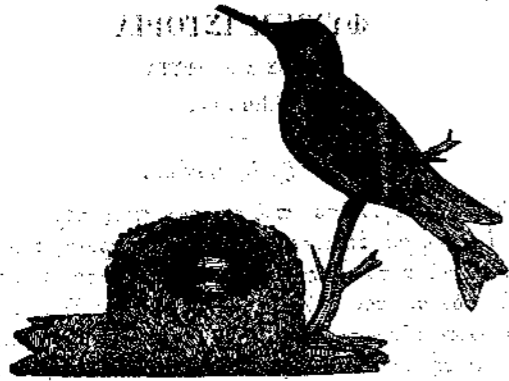
Πολλάκις λέγομεν περὶ τῶν μελισσῶν ὡς συναγουσῶν μέλι. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὀρθόν, αὐταὶ κατασκευάζουσι μέλι ἐκ τῆς οὐσίας τῶν ἀνθῶν. εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ μέλισσαι δύνανται,

νὰ κατασκευάσωσι καλλιτέρον μέλι ἐξ ἐνός εἶδους ἀνθῶν ἢ ἐξ ἄλλου ἢ ποικίλης θέν τοῦ μέλιτος ἐξήρτηται ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἀνθῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εκμουζᾷ. Τὰ φασὶ ἐν τῷ αἰ γρῶσθαλλίδες, τρέφονται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν. Περὶ τῆς μελισσῆς, ἔταται καὶ ἀναπαύσεται ἐπὶ ἀνθῶν, τῶν, λαμβάνουσαι συγγενοῦς καὶ τερπνῶν τινα.

Τὸ παραθεριστικὸν πτηνὸν ζῆ ἐπίσης ἐκ τῶν ἀνθέων. Τὸ μερὸν τοῦτο πτηνὸν φαίνεται πρῶτον ἐπὶ τῶν πεπερωγῶν ὅταν δὲν εἶναι ἐν τῇ φάλλῳ τοῦ. Ἰσπανίως φαίνεται ἵστασιν ἐπὶ κλάδῳ, ὡς τὰ λοιπὰ πτηνά. Ὅταν δὲ τὸ μέλλον αὐτοῦ βραχὺ, ἐπὶ ἀνθῶν δὲν

ίσταται επί ούθεν σπρίγγματος, αλλά κρατείται επί των πτερυγών του, αίττες ραίνοντας εις αδιάκοπον κίνησιν, μεταβάλλον διά μεγίστης ταχύτητος από ενός άνθους εις άλλον, και μετατρέπονται...

Παραθέτομεν ενταύθα εικόνα τῶν παραδείσιου πτηνῶν

νοῦ μετα τῆς φωλεᾶς του. Είναι ἡ μικροτέρη φωλεά, τὴν ὁποίαν ποτὲ πτηγὸν ἔκαμε. Είναι κομφῶς διασκευασμένη, λίαν μαλακὴ διὰ λεπτοῦ ἐπιστρώματος. Τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς συνήθως καλύπτεται διὰ πύκνης συναγομένης ἐκ δένδρων. Προσηρτημένη ἐπὶ κλάδου δένδρου, ὡς βλέπετε αὐτὴν, δὲν φαίνεται ὡς φωλεὰ θεωρούμενη ἐκ τοῦ πλάγιου. Είναι τοσοῦτον ὁμοία τὸ χρῶμα πρὸς τὸν φλοιὸν τοῦ κλάδου, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατο τις νὰ τὴν παρατηρήσῃ εἰμὴ ἐκ λίαν ἀσθενῶς προσέβλεπεν αὐτήν.

Κυρία τις εὐρὴ ποτὲ παραδείσιον πτηγὸν σχεδὸν νεκρὸν ἢ γλῶσσά του ἐκρέματο ἔξω τοῦ βάρους του, καὶ ἤτο λίαν ἔρηξ. Ἐλυπήθη τὸ δυστυχεῖς πτηγὸν, καὶ ὕγρανε τὴν γλῶσσαν του με ὀλίγην σάκχαριν καὶ ὕδωρ. Ἐπυρε τὴν γλῶσσαν του ἐντὸς, εἶτα δὲ τὴν ἔφερεν ἔξω πάλιν, ἤρασκετο εἰς τὸ σάκχαρι καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ κυρία ἐπανηλίκμενος τῶ ἔδωκεν. Μετ' οὐ πολὺ τὸ μικρὸν πλάσμα ἀνεξωγογήθη καὶ τινάζαν τὰς μικρὰς του πτέρυγας, ἐπιτῆ νὰ ἀπομυζήσῃ καλλίτερον τι τοῦ σακχάρους καὶ τοῦ ὕδατος, τὴν ἰκμάδα τῶν ὠρῶν ἀνθῶν.

Εἶπομεν περὶ τῶν μελισσῶν καὶ τῶν χρυσαλλίδων. Εἰσὶν ὅμως καὶ ἄλλα ἔκτομα πλὴν τούτων, τὰ ὁποία ἀποζῶσιν ἐξ ἀνθῶν, δύναται τις δὲ νὰ μετρήσῃ ἐνίοτε εἰς ἓν ἄθος, περὶ τὰ τριάκοντα.

Ἐάν πορευθῆτε εἰς τὸν κήπον ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ θὰ ἴδωτε ποικίλων ἐντόμων, μελισσῶν, μωίων παντός χρώματος καὶ μεγέθους. Τινὰ ἵπτανται ἀπὸ ἀνθῶν εἰς ἄνθος, τινὰ δὲ ἐπὶ πτεροῦ αἰωρίζονται αδιάκοπως, βομβοῦσι δὲ καὶ ἄδουσι περιπτάμενα ὡσανεὶ ἐξέφραζον τὴν εὐθυμίαν αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀπολαύσει τοιοῦτον θελητήρου.

Τὴν νύκτα ἡ ἀκινή μεταβάλλεται ὁ βόμβος τῶν μελισσῶν καὶ τὸ ἄσμα τῶν μωίων τελειώνει. Τὰ ἔκτομα ἐπεραιώσαν τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὴν διασκεδάσιν των, καὶ ἀποσύρονται εἰς τὰ ὑπνωτήρια των.

Ἐνίοτε τὰ ἔκτομα, ὡς καὶ ἄνθρωποι, ἀπαντῶσι δυσάρεστα ἔκτα βραδύνοις ἔξω τῆς κατοικίας των τὴν νύκτα ἢ ἄρως, καὶ ἐνίοτε τὸ ψυγὸς τῆς νυκτός, προξενεῖ εἰς αὐτὰ βλάβην καὶ καταστροφὴν.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΕΜΝΩΝΕΙΟΥ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ

Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γίνεσθαι μνηστὴν περὶ θαύμασι τῶν ἀγάλματος εὐρισκόμενον ἐν τῇ πεδιάδι τῶν Θηβῶν παρὰ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἀνακτόρου. Τὸ ἀγαλμα τοῦ καθ' ἑκάστην πρῶτον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐξέπεμπεν ἁρμονικῶς ἤχους, γλυκυτάτους, οἵτινες ὁμοίᾳ μὲ παίζουσιν κιθάραν. Οἱ Ἕλληνες, ἵνα τηρήσωσι τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἔλεγον ὅτι τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶναι ὁ υἱὸς τῆς Ἥρας, Ἡέρως Μένων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἄσματος του ἔχαιρέτιζεν τὴν μητέρα του. Ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου πληθὺς ἀνθρώπων ἔτρεχον ἵνα καὶ ἰδίως ὡσὶν ἀκούσῃ τὴν μουσικῶδη ἁρμονίαν.

Ζωηροτάτη ὑπῆρχεν ἡ συγκίνησις τῶν ἀμαθῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, οἵτινες πρὸ τοῦ ἀγάλματος ἐπιπτον πρηνεῖς καὶ ἔγραφον τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος, πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς ἀληθείας τοῦ θαύματος, ὡς ἄλλοι ἐψάλλον καὶ νῦν αὐταί σώζονται.

Περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγάλματος πλείστα ὄσα διηγούνται προτέρω περὶ τῶν ἐπισκεπτομένων βασιλέων, αὐτοκρατόρων καὶ ἀνωτέρων ἀρχόντων.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδριανὸς ἐπισκεψθεὶς τὸν κολοσσὸν τούτον, εὐχαριστήθη μεγάλως, καὶ ἐκολακεύθη διότι τρεῖς ἔψαλλον πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἡ συγγραφεὺς Μπαλπίνια ἔλεγεν ἐνθουσιῶτα τῶ αὐτοκράτορι καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν ἀγαπᾶσαι. Λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τις τὰς μαρτυρίας ταύτας, ἐλευθέρως δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι οὐδὲν θαῦμα τῆς ἀρχαιοτάτης, τόσον καλῶς ἐμκρυμένη, ὅσον τὸ τοῦ Μενωνίου ἀγάλματος, καὶ πράγματι οὐδόλως εἶναι πιστευτὸν ὅτι παρήγστο ὑπὸ τῶν ἀγυρτικῆς ἐπεσοῆσεως, διότι εἰς τῶν ἐπιγραφῶν λέγεται ὅτι οὐχὶ πάντοτε ὁ Μένων ἔψαλλον, ἀλλὰ κατὰ περιόδους.

Πρὸ 1600 ἐτῶν τὸ ἀγαλμα ἔπαυσε φάλλον, καὶ μόνος ὁ Letron ἠδύνατο γὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο διὰ πολλῶν ἐρευνῶν.

Τὸ ἀγαλμα τοῦ Μένωνος ὑπῆρχε ἀκέφαλον ἔνεκεν τυχαίου συμβάντος καὶ μέρος τοῦ σώματος εἶχεν διαρρηχθῆ, ὁ δὲ ψαλμὸς αὐτοῦ κατὰ τὰς ἐρεῖνας τοῦ Letron χρονολογεῖται ἀπ' ἧς ἐποχῆς τὸ ἀγαλμα εἶχεν ὑποστῆ τὴν βλάβην ταύτην, ὅποτε κατὰ πᾶσαν πρῶτον, ὅποτε ἔπνεεν ἀβρα ζοφώδης, ἐξήρχοντο εἰς τῶν χαραγμάτων τοῦ σώματος ἁρμονικὸι τινὲς ἤχοι δίκην παραπῶνου.

Ὅτε ὁ Σεπτίμιος Σεβῆρος κατὰ παρακίνησιν τῶν εὐσεβῶν λίαν ἀφυσὶς διέταξεν τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἀγάλματος τούτου. Τὸ Μενωνίου ἀγαλμα ἔκτοτε ἔπαυσε ἐντελὲς φάλλον, τῶν χαραγμάτων ἀπάντων

φραχθέντων, ὁ ἀπὸ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐσέρχηται, καὶ τεμνόμενος νὰ δονῆται ἰδού ποῦ ἔγκηται τὸ θαῦμα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ Λατομεῖα τοῦ Γρανίτου εἰς Sienes, τοῦ Κανάρη, εἰς τὰ Πυρρηναῖα, καὶ εἰς τὰ πετρώματα τῶν ὄθων τοῦ Ὀρειοῦ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου. ΣΗ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΙΟΝ ἐφηρμόσθη ὑπὸ τῆς συντάξεως τοῦ Ἀγγλικοῦ «Χρόνου» εἰς διαβίβασιν τῶν πρακτικῶν τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ συντάκτης τῶν πρακτικῶν διαβιβάζει ἡ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου προσώπου τὰς ἑμπλήεις τῶν ὀπτόρων διὰ τοῦ τηλεφώνου εἰς τὸν στοιχειοθετὴν εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ὄσα εἰσὶ προσηρτημένοι δύο σάλπιγγες, ὅπως ἀκούῃ τὰ διαβιβαζόμενα. Ἡ σύνταξις τῆς ἐφημερίδος τοῦ «Χρόνου» ἐνήρμισεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1876 μηχανῆ, δι' ἧς ἡ στοιχειοθεσία γίνεσθαι ταχύτερον ἢ ὅσον διὰ τῆς χειρὸς. Ἐν ᾧ ἱκανὸς στοιχειοθετῆς δύναται 40—50 μόνον γραμμάς καθ' ὥραν νὰ συντάξῃ διὰ τῆς χειρὸς, διὰ τῆς μηχανῆς στοιχειοθετεῖ 100 γραμμάς καθ' ὥραν. Ἡ μηχανῆ αὕτη εἶναι ἐν εἰδει κλειδοκυμβάλου. Ἡ ἀνάγκη τῆς ταχύτητος εἰς τῶν πρακτικῶν ἠνάγκασε τὴν διεθνήσιν νὰ ἐφευρῆσθῃ τὰ μέσα ταῦτα, τὰ ὁποία, κατὰ τὴν ἡμετέραν αὐτῆς τῆς ἰδίας, δύναται νὰ λάθωσι σπουδαίαν ἐπιτελειοποίησιν.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΣ ΠΕΡΙΓΗΕΙΣ

Ἐν τῷ ναφ τῆς Γελασκόβης ἐν Ἀγγλίᾳ ἀριθμὸς τις στρατιωτῶν Ἀγγλῶν συνεκκλησιάσθη ἐπέερα τινὲς τῆς μεγάλης ἑβδομάδος. Κατὰ τὸ εἶθος καὶ οἱ στρατιῶται διετάχθησαν ἵνα ἕκαστος φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐκείνων, αὐτὸ τοῦ Εὐαγγελίου ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ μίαν δέσμην τοῦ χαρτοπαίγνιου. Ἐνῶ δὲ ἀπάντες, οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἦνοιξαν τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ πτωχὸς στρατιώτης ἠνοῖξε τὴν δέσμην τῶν χαρτῶν, καὶ ἰθεώρει αὐτὰ μετὰ προσοχῆς. Πάντες δὲ οἱ στρατιῶται ἠλεγγον αὐτὸν διὰ τὸ ἀτόπημα τοῦτο τὸ σκανδαλώδες, ὡς οὐδ' ὀδηγήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ στρατιώτης δεκανεὺς ἐξέβαλεν αὐτὸν καὶ τὸν ὠδήγησεν ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου ἀξιωματικοῦ, κατηγορήσας εἰπόντι, ἐνῶ πάντες προσήχοντο καὶ ἀνεγίνωσκον τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ στρατιώτης οὗτος ἐπαίξε τὰ χαρτῶτα. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς καὶ ἀγγίνους στρατιώτης ἀπολογηθεὶς εἶπε. «Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐπαίξω τὰ χαρτῶτα, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἀνεγίνωσκον τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Διότι ὁ ἄσος μου ἐνθυμίζει ὅτι εἰς ὁ Θεὸς τὸ δ ὁ ο καὶ τ ρ ι α, τὸν Ἰ ὶ ὸν καὶ τὸ Ἀ γ γ ι ο ν Π ν ε ῦ μ α τὸ π ε ς σ α ρ α, τοῦ 4 Εὐαγγελιστῆς τὸ π ε ν τ ε, τὰς πέντε φρονήτους παρθένους, τὰς βλαστάς, ἔλαιον εἰς τὰς λυχνίας αὐτῶν τὸ ε ἔ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐκτίσε τὸν κόσμον εἰς 6 ἡμέρας τὸ ε π τ ἄ, ὅτι τὴν 7 κατέπαυσε τῶν

ἔργων αὐτοῦ τὰ ὁ κατὰ, ὅτι μόνον 8 ἄνθρωποι ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν κατακλιεσμὸν τοῦ Νῦε. τὸ ἐν ν ἔ α, τοὺς 9 καθαρισθέντας ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος λεπρούς, τὸ δ ἔ κ α, τὰς 10 ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἡ δ ἄ ρ α, τὴν βαπτίσσαν Σαββᾶ, ἀλλοῦσαν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, ἵνα θαυμάσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομώντος, τὸν ῤ ἦ γ α ν, αὐτὸν τὸν Σολομῶντα, τοὺς β α λ ἔ δ ε ς, ὅλους τοὺς ἀχρεῖους, ὧν ὁ μεγαλειότερος εἶναι ὁ ὀδηγήσας με ἐνταῦθα δεκανεὺς. Ὁ στρατιώτης δὲ κατόπι ἐμέτρησεν ὅλους τοὺς ἀριθμὸς τῶν χαρτῶν 365 εἰπόντι, ὅτι τοῦ ἐνθυμίζουσι τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους, τὰ π ε ν τ ἦ κ ο ν τ ἄ ὁ ὁ ο χ α ρ τ ῶ α ι, τὰς 52 ἑβδομάδας τοῦ ἔτους, αἱ δ ὄ δ ε κ α χ α ρ τ ῶ α ι, τοὺς 12 μῆνας τοῦ ἔτους, ἡ δὲ μ ἰ α χ α ρ τ ῶ α ι, φιλονεύεται, καὶ δὲν λαμβάνω αὐτὴν ὑπ' ὄψιν, εἶπε. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπὶ τέλους θαυμάσας τὴν ἀγγίνωσαν τοῦ στρατιώτου τούτου, μετὰ χαρῆς ἀπέλυσε αὐτὸν ἀτιμωρητί.

Ο ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Μηχανικὸς τις ἀπέστειλε ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Λονδίνον νὰ ἐξετάσῃ τὴν κίνησιν τῶν σιδηροδρόμων τῆς τε πόλεως καὶ τῶν προακτίων τοῦ Λονδίνου, ἐφ' ᾧ ἔγραψεν ἐνδιαφέρουσαν ἔκθεσιν, ἐξ ἧς μαθηθόμενοι ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ βορείου μέρους τοῦ Λονδίνου ὑπολογίζεται εἰς 2,328,308 τοῦ δὲ μεσημβρινοῦ εἰς 921,622 ἀποτελεῖται δὲ οὕτω σύνολον χητῶν μέτων διὰ μετακομίσεων ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἕτερον μέρος 3,249,930 ἀνθρώπων. Πρὸς τὴν σκοπὸν τούτον ὑπάρχουσι 6000 δι' ἐνός ἰσπου συρόμενα ἀμάξια, χωροῦντα δύο ἀνθρώπους, δι' ἃ πληροῦναι τις 60 λεπτὰ δι' ἕκαστον μίλιον, περὶ τὰ 1000 λεωφορεία, τῶν ὁποίων ὁ ναῦλος ποικίλλει ἀπὸ 20 μέχρι 60 λεπτὰ τὸ μίλιον, κατὰ τὴν ἀπόστασιν, τὰ ὁποία φέρουσι πιθανῶς 50,000,000 ἐπιβάτας κατ' ἔτος. ἀτιμολογία, διατρέχοντα ἀπὸ Βεστμινστερς ἢ τῆς Γεφύρας τοῦ Λονδίνου καθ' ἕκαστον πεντάλεπτον τῆς ὥρας, ἀπὸ τῆς 8 π. μ. μέχρι τῆς ἑσπέρας, καὶ τέλος σιδηροδρομοί, ὅκτω ἢ δέκα τὸν ἀριθμὸν, διατρέχοντες τοὐλάχιστον χιλιάδας καθεκάστην, χάριν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐργασίας. Πρὸς πάντας τοὺς τρόπους τούτους τῆς συγκοινωνίας, εὐρέθη ἀναγκαῖον νὰ προστεθῇ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὁ ὑπόγειος σιδηροδρόμος τῆς μετροπόλεως, ὅπως ἐλαττωθῇ ἡ μεγίστη συγκοινωνία διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου. Οὗτος ἐπεχειρήθη τὸ 1853, ἀλλ' ἕνεκα τῶν δυσκολιῶν αἰτίας παρουσιαζόντο ἐκ τοῦ νέου ἢ παραδόξου σχεδίου ἦσαν τοσοῦτων σπουδαῖοι, ὥστε ἡ ὁδὸς μόνον τὸ 1863 ἐτέθη εἰς ἐνεργεῖαν. Περὶ τὰ δώδεκα μίλια τῆς ὁδοῦ ταύτης εἰσὶν ἓν χητῆς ὑπὸ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πίζιας τοῦ Λονδίνου. Τὰ τῆς κινήσεως τῶν σιδηροδρόμων τούτων εἶπιν οὕτω πως κενονισμένα ὡστε προσώπων τι ἐρχόμενοι εἰς Λονδίνον με οἰονδήποτε σιδηροδρομὸν ἀνάται νὰ ὑπάγῃ ὑπογείως, σχεδὸν εἰς οὐδὲν ποτε ἄλλην ὁδὸν ἢ μέρος τοῦ Λονδίνου ἢ τῶν προακτίων του, χωρὶς κἄν

νά ελθῆ οὐδὲ ἀπαξ ἐπὶ τῆς ἑπτανήσιας, πολλαὶς δὲ χωρὶς ν' ἀφήσῃ πῆν σιδεραδρῶν ἀμαθῶν ἐν ἡ ἐργαταιεῖς Λονδίνου. Ἰσχυροὶ 15 ἀπέγειο σταθμοί, εἰς ἀπόστασιν κατὰ μέσον ὄρον ἡλίως καλίω. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπεδατῶν ἀνὰ ἑκάστην πόλιν εἰς 23,405, 282 κατ' ἔτος. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν ἡμερησίων ἀμαθῶν στοιχείων εἶναι τῶν 304, ἡμῶν καθ' ἕκαστον τρία λεπτά τῆς ὥρας μία ἀμαθῶσα ἡμέρα.

ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐναρετωτέρα τῆς Δουκρητίας γεγρά τις μοναχῆ, καταληθεύσα ὑπὸ πέντε ἢ ἕξ στρατιωτῶν, ἐν τῇ λεηλασίᾳ πόλεως τῆς Παλωνίας, διέπρεψεν δι' ἀληθοῦς ἡρωϊσμοῦ, ὅπως διαφύγῃ τὴν θνητοδίαν τῶν. Ἦσθ' ἐκ τοῦ κινδύνου, δι' ἀποφυγῆς ἡ ἀσώτης τῆς προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας ἐνός τῶν στρατιωτῶν τούτων καὶ τῷ λέγει ἀν' ἀλλοτῆς νὰ με σεβασθῆς. Δέλω σὲ καταστήσει ἀτρωτῶν τὸ μυστήριον τοῦτο γνωρίζω ἀπὸ τοῦς προγόνους μου, δίνασαι ἐν τῷ ἄμα νὰ δοκιμάσης εἰς ἐμὲ αὐτὴν, κτύπα! Τὸ ὄπλον σου δὲν θὰ δυναθῆ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτε. θὰ πεισθῆς περὶ τοῦτου ἀμέσως. Ὁ ἀμαθῆς στρατιωτῆς τῆς διασχίζει τὴν κεφαλὴν καὶ τότε ἐννοεῖ, πλὴν ἀγοῶ, ὅτι ἐνεπείσεν εἰς πανουργίαν, ἐπινοηθεῖσαν ἐκ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἀρετῆς.

Τὸ γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Φελλέ ἐν τῷ ἱστορικῷ λεξικῷ του.

ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΔΑΡΩΣΕΦΟΥΚΟΛΑΟΥ

Οἱ μῆνοι ἄνθρωποι, ὅστινες συγγέντερον ἔχουν ἀδικον εἶναι οἱ μὴ δυνάμενοι ν' ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ἔχουν τοιοῦτον. Τοῦτο προέρχεται μόνον ἐξ ὑπερβαλοῦσης ὑπερηφανίας καὶ ἀλαζονείας, τούτων τεθεν ὅποια διαστροφῆι, ὅποια πλάνη. Μόνον οἱ μικρόνοιοι δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν ἰτόν ἐλεγγον τῆς ἀμαθείας τῶν δὲν ἀμφιβάλλουσι ποτὲ περὶ ουθενός, τὰ πάντα γίνωσκουσι.

Ἡ Ἑσθιακτῆνια

Εἶναι σκοτάδι καὶ ἀνεμοζάλη, βροντῆ ἀστράφει ὁ οὐρανός, ἡ τρικυμία εἶναι μεγάλη, ὁ κόσμος γίνεται σκουεῖνός.

Βογγὲ δ' ἀνέμος, περφεῖ τὸ γένει, Τρέμει σὲ φύλλο, ἕνα παιδί, μέσα κτὴν ἄρβρο καὶ ξεπαγώνει. Ποιὸς θὰ τὸ σώσῃ, ποῖος θὰ τὸ δῆ;

— Στέλνει ὁ Πλάστης τοῦ μῆς μητέρα καὶ τοῦ χαρίζε τὴν ζεστασίαν. Φωτῆ δ' ἡ δαστος ἕνα πατέρα καὶ τοῦ γλυκαίμε τὴν ἀφάνειαν.

— Ὁράει ὁ πείνα, τῶν τῶν μαχαίρι, ἀπιδάγνα μία γόρα γλυκῆ. — Στέλνει ὁ Πλάστης τῆς ἕνα χέρι καὶ τῆς χαρίζε λίγο ψωμί.

Μετ' τὸ κρεβάτι τοῦ ξεφύλακι, κατὰ τὴν μοναχοπαίδι ἀπ' ἀρρωστίαν ἐν γενεαλογίᾳ ἡ δολία μάνη τοῦ λειποθυμῆαι, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ παρηγορίαν. — Μόνος δ' ἡ φρεσὸς τὸ βρετάνικον, πῶς ἔχει τὴν ἀλματῶν τῆς φρεσῆς, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ Δίαις τὴν μάνη του, ἀν πεθάνῃ, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ γλυκὸν νεράκι παρηγορίαν.

— Ἀχ, μά, ὁ πόθεν ἡ ἀπιστία, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ μὲς θανατοῦ ἀσπλαγχνία, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ ὅταν ἡ μαύρη ἀπελπίσια, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ δάωγει τὰ ὄνειρα τὰ γλυκά. — Ἡ δυστυχῆ μας ὁπείσεν ἐστὶν ἡ ἀπιστία, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ ζῆτᾶ τοῦ τάφου τῆς ἐρημίας, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ γὰρ εὐφρασίαν ψυτῆρα, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ ὅποια ἀγάπη, ὅποια καρδία. — Τότε, καὶ τότε ποῖος θὰ τῆς δώσῃ ἀπελπισμένη καὶ δυστυχῆ, ποῖος θὰ τῆς δώσῃ Ἐλπίδας πάλι παιδὸς θὰ τῆς δώσῃ. — Ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ προσευχῆ. Σ Σ

ΠΟΙΚΙΛΑ

* Τα εἰς τὸ Γαλλικὸν δημοσίον ἀνηκῶντα μέγαρα ἐξιτημήσαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τὸ τῆς Βερσαλλίας εἰς 112, 000,000 φρ., τὸ τοῦ Λουξεμβούργου εἰς 60,000,000 φρ., ἡ ὠραία ἑπαυλις τοῦ Φωτεινῶν 30,000,000 φρ., τὸ μέγαρον τοῦ Γρανῶν, τὸ ἰδιαιτέρως παρὰ τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας ἀγαπηθὲν, 13,500,000 φρ. καὶ ἡ ἑπαυλις τοῦ Κοντιέν εἰς 10,000,000 φρ.

* Ὁ ἀριθμὸς τῶν σιδεραδρῶν ἐν Γαλλίᾳ ἀνῆρχετο κατὰ τὸ ἔτος 1879 εἰς 22,776 χιλιόμετρα, εἰσεπράχθησαν δ' ἐν συνόλῳ 913,732,336 φρ. ἤτοι 48,837 φρ. κατὰ χιλιόμετρον.

* Ταχύτης. Ἡ ταχύτης ἐνός πλοίου εἶναι ἀπὸ 8—12 μιλίων τῆν ὥραν ἐνός ἔππου ἀπὸ 29—30 ἐνός πτηνοῦ ἀπὸ 50—60 τῶν νεφῶν ἐν σφοδρῇ θυελλῶ ἀπὸ 80—100 μιλίων τοῦ ἡλίου 823 μιλίων σφαῖρας τηλεβόλου 600—1000 μιλία τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον, 68,000 μιλία, πλέον ἢ ἑκατοστάς ταχύτερα τῆς βολῆς τοῦ τηλεβόλου τοῦ ἔρμου 104,000 μιλία τοῦ φωτός περὶ τὰ 800,000, 000 μιλία, ἀπὸ τοῦ ἡλίου εἰς τὴν γῆν ἔρχεται εἰς διάστημα 8 λεπτῶν τῆς ὥρας τῆς ἀποστάσεως οὗσης 95,000, 000 μιλία, ἢτοι περὶ τὸ ἐν ἑκατομμυρίῳ φορές ταχύτερον τῆς σφαῖρας τοῦ τηλεβόλου, ἡ δὲ ὑπερβολικῆ ταχύτης τῶν λογισμῶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας εἶναι ἀνεπίδεκτος υπολογισμοῦ.

* Ἡ Ἑλβετία κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1870 εὐρέθη ἔχουσα πληθυσμὸν 2,669,147 κατοίκων, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ὑπερέβαινε τῶν τῶν ἀνδρῶν κατὰ 60,000. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἀπογραφῆς καταφανῆ ἐστὶν ὅτι 73,145 Ἑλβετοὶ εἶχον μεταναστεύσει εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ ὑπὸ Νικητοῦ Ἰγγλέζη (Σκοπελίτου), Ἀγγλῆν Γεωργ. Ἀδ. Δεονόφρου. Εὐρίσκεται καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηνῶν εἰς ἀκτῶν φρ. ἐνός.